

Bestemmelserne svarer til § 21, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3 i betænkningssudkastet, hvorom der henvises til betænkningen s. 89-90.

Til § 22

Til stk. 1.

Bestemmelsen, som delvis svarer til § 22 i betænkningssudkastet, giver fogedretten adgang til at udsætte en begæret tilbagetagelsesforretning i indtil 4 måneder fra anmodningens modtagelse. Efter den tilsvarende regel i afbetalingslovens § 10, stk. 3, regnes fristen fra den dag, køberen misligholder kontrakten. Om baggrunden for denne ændring henvises til betænkningen s. 90-91.

Udvalget har derudover med forbillede i retsplejelovens § 525 stillet forslag om at give fogedretten en generel adgang til at udsætte en begæret tilbagetagelsesforretning, så længe køberen overholder en af fogedretten fastsat afdragsordning. Efter justitsministeriets opfattelse er princippet i retsplejelovens § 525, stk. 1, imidlertid mindre velegnet, hvor der er tale om misligholdelse af et afbetalingskøb, hvor der i forvejen er aftalt en afdragsordning, som køberen ikke har kunnet overholde. Fogedrettens adgang til at fastsætte en afdragsordning efter retsplejelovens § 525, stk. 1, gælder i øvrigt ikke, i det omfang der er tale om udlæg på grundlag af pantebreve med pant i det udlagte. Endvidere vil en ordning, hvorefter fogedretten kan gennemtvinge en forlængelse af den aftalte afdragsperiode, harmonere mindre godt med princippet bag reglen i lovforslagets § 28, stk. 2, om bortfald af kreditors restfordring i forbrugerkøb, som netop tilskynder til, at udbetaling og afdragstempo fastsættes på en sådan måde, at kreditor til enhver tid har sikkerhed i salgsgenstanden for sin restfordring. Justitsministeriet har derfor ikke fundet, at der bør gives fogedretten adgang til at fastsætte en afdragsordning med den virkning, at tilbagetagelsesforretningen udsættes på ubestemt tid. Dette kunne nemlig indebære, at kreditors sikkerhed blev væsentligt forringet, uden at han normalt ville kunne gøre en restfordring gældende.

Justitsministeriet har endvidere fundet, at det i lovteksten bør præciseres, at udsættelse kun kan ske, hvis køberen er kommet i forbigående økonomiske vanskeligheder og kun, såfremt kreditors sikkerhed ikke bringes i fare. Bestemmelsen tager kun stilling til, i hvilket omfang køberens personlige forhold kan begrunde en udsættelse. Om forretningen i andre tilfælde kan eller skal udsættes må afgøres efter retsplejelovens § 502, jfr. § 610.

Fogedretten kan fastsætte vilkår for udsættelsen, herunder betinge udsættelsen af, at køberen overholder en afdragsordning, men varigheden af en sådan vil ikke kunne udstrækkes udover 4 måneder fra begæringens modtagelse.

Om bestemmelsen henvises i øvrigt til betænkningen s. 90-92.

Til stk. 2.

Efter bestemmelsen har køberen ved inden tilbagetagelsen af det solgte at betale det beløb, som ikke er blevet betalt i rette tid, med tillæg af renter og omkostninger, mulighed for at afværge, at kreditor kan gøre særlige misligholdelsesbeføjelser gældende. Køberen kan således især afværge, at det solgte tages tilbage. Bestemmelsen svarer til § 2, stk. 2, i den gældende afbetalingslov.

Efter udvalgets forslag, jfr. betænkningssudkastets § 14, stk. 2, skulle reglen gælde ikke alene i køb med ejendomsforbehold, men også i andre kreditkøb. Køberen skulle således kunne afværge sælgerens misligholdelsesbeføjelser ved, inden der blev foretaget udlæg, at rette for sig ved at betale det beløb, som ikke blev betalt i rette tid med tillæg af renter og omkostninger. Justitsministeriet finder det imidlertid mindre hensigtsmæssigt, at der indføres en adgang for køberen til at afskære udlæg på grundlag af en eksegibel dom eller et andet udlægsgrundlag, der lyder på hele restgælden, alene ved at betale forfaldne afdrag. Der er formentlig heller ikke særligt behov herfor, da fogedretten efter retsplejelovens § 525 ved udlæg i løsøre kan bestemme, at det udlagte ikke må fratages skyldneren, så længe denne overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren.

Da reglen i lovforslaget alene gælder for køb med ejendomsforbehold, er den samtidig flyttet fra kapitel 2 til kapitel 3.

Til § 23

Bestemmelsen, som svarer til § 23 i betænkningssudkastet, fastslår, at kreditor i forbrugerkøb med ejendomsforbehold skal søge sig fyldestgjort gennem tilbagetagelse af det solgte og kun kan gøre udlæg i køberens øvrige aktiver, hvis det solgte ikke findes hos køberen, eller hvis trængsbeneficiet, jfr. § 25, hindrer tilbagetagelsen.

I betænkningen s. 92-95 er nærmere redegjort for baggrunden for denne væsentlige beskyttelsesregel, der viderefører afbetalingslovens § 9, stk. 2, og intentionerne bag denne bestemmelse. § 23 tilstræber at give ejendomsforbeholdsalget et mere